

ΑΛΗΘΗΣ ΦΙΛΗ

Διήγημα

Ἐπὶ τοῦ γωνιαίου σοφᾶ κáθηται ἡ Δεσποινὶς Μάρθα καὶ πλέκει μάλλινον ἐπώμιον.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου πλησίον τῆς μικρῆς τραπέζης κáθηται ἡ Ἐλευθερία καὶ πρὸ αὐτῆς εἶνε ἀνοικτὸν λεύκωμα φωτογραφιῶν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεαρῆς κόρης προσηλοῦνται ἐπὶ τῆς εἰκόνης νέου ἀνδρὸς συμπαθοῦς φυσιογνωμίας.

Ἐνίστε στρέφει τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὴν ἐξαδέλφην της Μάρθαν, ἡ ὁποία ἐργάζεται ἀδιάκοπα.

Ἐπὶ τέλους κλείει τὸ λεύκωμα, λαμβάνει τὸν αἰμίποδα τοῦ κλειδοκυμβάλου, κáθηται πλησίον τῆς Μάρθας καὶ λέγει με ὀφθαλμούς ταπεινωμένου.

— Μάρθα, ἀκουσέ με.

Ἡ Μάρθα ἀρῆκε τὸ ἐπώμιον, ἐκάρφωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν λευκὴν βελόνην, τὸ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ σοφᾶ καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας. Αὐτὰ ὅλα· αἱ προετοιμασίαι· ἐσήμαινον ὅτι ἡτο σπουδαῖον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θὰ ἔλεγεν ἡ μικρὰ Ἐλευθερία καὶ ὅτι ἡ συνδιáλεξις θὰ διήρκει.

— Ἄκουσε Μάρθα . . . εἶμαι μικρὴ ἀκόμη.

Ἀκόμη δὲν εἶνε μῆνας πού ἔφυγα ἀπὸ τῆς σκλαβιά τοῦ παρθENAγωγεῖου καὶ ν' ἀποφασίσω τόσῳ γρήγορα νὰ ἐμβῶ σ' ἄλλη σκλαβιά!

Ἡ Μάρθα ἐσιώπα.

— Καὶ ἔπειτα ὅπως μοῦ εἶπε καὶ ἡ Νίκη . . .

— Ἡ συμμαθήτριά σου ;

— Ναί . . . δὲν εἶνε καμμία ἔκτακτος τύχη, διὰ ν' ἀναγκασθῶ νὰ βιασθῶ καὶ νὰ θυσιάσω τὰ ὀφαιότερά μου ἔτη . . .

— Ἄ, ἔμαθες καὶ τί λέγεται ἔκτακτος τύχη ;

Σὲ παρακαλῶ δὲν μοῦ τὸ ἐξηγεῖς κ' ἐμένα ;

Ἡ Ἐλευθερία ἠρυθρίασε καὶ εἶπε·

— Δηλαδή . . . δὲν ἔχει πολλὰ προσόντα.

— Τί εἶδους προσόντα ;

— Δὲν εἶνε καλλονὴ σπανία, νοὺς μέγας, πλοῦτος σημαντικός, εὐγένεια ἀνεγνωρισμένη καὶ ἀρχαία.

— Εὐχαριστῶ, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν . . .

— Ὡστε ἄς περιμείνω. Ἐπειτα ἔχει καὶ μῆτέρα . . .

— Ἄ, τὸν ἤθελες ὀφρανό ;

— Εἶνε τόσῳ φοβερό νὰ ἔχη κáνεις καὶ πε-

θερά. Δὲν εἶνε ἐλεύθερος νὰ κάμῃ ἓνα βῆμα, ἀμέσως ὁ σύζυγος θὰ τὸ μάθη ἐπηυξημένον καὶ βελτιωμένον.

— Ἐχεις σκοπὸν λοιπὸν νὰ κάμῃς βήματα τὰ ὁποῖα πρέπει ν' ἀγνοῖ ὁ σύζυγός σου, Ἐλευθερία ;

Ἡ κόρη κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Εἶσαι παιδί.

— Ἀκριβῶς τὸ ξεύρω καὶ δι' αὐτὸ δὲν θέλω ν' ἀποφασίσω. Ἐπειτα πιθανὸν νὰ μετανοήσω καὶ νὰ εἶμαι δυστυχῆς. Ἄς περιμείνῃ ἀκόμη δύο ἔτη, ἂν ἀληθινὰ με ἀγαπᾷ. Ἄς περιμείνῃ διὰ νὰ μὴ καταστῆσῃ δέσποινα τοῦ οἴκου τοῦ ἓνα παιδί, τοῦ ὁποίου τὰς παιδικὰς ἐλλείψεις θὰ μεγαλοποιῇ ἡ μήτηρ του ἀπὸ κακεντρέχειαν καὶ ζηλοτυπίαν.

— Καὶ αὐτὰ ἡ Νίκη σοῦ τὰ εἶπε ;

— Μὰ βέβαια . . . μ' ἀγαπᾷ καὶ . . .

— Σὲ συμβουλεῖ γιὰ τὸ καλὸ σου. Λοιπὸν πρέπει ὁ Ἀγησίλαος νὰ σὲ περιμείνῃ ἐπὶ δύο ἔτη. Σὺ κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα θὰ μεγαλόνῃς μόνον.

— Θὰ σκέπτομαι καλλίτερα καὶ θὰ κατορθώσω νὰ τὸν ἐκτιμῶ καὶ νὰ τὸν συμπαθῶ λιγάκι. Μάρθα μου, αὐτὸ λογικὸν δὲν εἶνε, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεθα ν' ἀποφασίσωμεν τόσῳ εὐκόλα. Ἡ διετία τὴν ὁποῖαν ζητῶ θὰ μᾶς ὠφελήσῃ καὶ τοὺς δύο.

— Αὐτὰ σὲ συνεβούλευσεν ἡ Νίκη . . . Τώρα ἦλθεν ἡ σειρά μου. Θὰ δώσης καὶ στὰ δικὰ μου λόγια, μέρος μικρὸν τῆς προσοχῆς, τὴν ὁποῖαν ἔδωκες εἰς τὰ λόγια τῆς Νίκης ;

— Ἀμφιβάλλεις, Μάρθα ;

Ἡ Μάρθα, ὁ συντετριμμένος ἄνθρωπος, ὅστις ἐκ τοῦ ναυαγίου τῆς ζωῆς πείραν μόνον ἀπέκτησε πικρὰν, ἔκλεισεν ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμούς της ὡς διὰ νὰ διώξῃ ὄνειρον ὀχληρὸν καὶ εἶπε με φωνὴν σταθερὰν καὶ ἤρεμον·

— Σὺ δὲν θὰ μελετᾷς εἰς τὴν διετίαν αὐτήν.

— Ἄρῳ σοῦ τὸ εἶπα.

— Τὸ εἶπες, διότι καὶ σὺ δὲν ἤξευρες τί θὰ κάμῃς — σοῦ τὸ λέγω ἐγώ, ἡ ὁποῖα μαντεύω.

— Ἀγαπητὴ προφητίς . . . λέγε . . .

— Ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ, σὺ δὲν τὸ ἐσκέφθης ἀκόμη

καὶ θὰ σοῦ φανῆ ἀπίθανον, ἀλλ' ἐδῶ θὰ καταλήξης χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῆς.

— Λέγε ποῦ θὰ καταλήξω ;

— Θ' ἀρχίσῃ μέσα στὸ ἀδύνατο κεφάλι σου ἡ ἐπικίνδυνος ἐκείνη διανοητικὴ ἐργασία, ἡ ὁποία καλεῖται σύγκρισις.

— Δὲν τὴν παρεδόθην.

— Ἡ φίλη σου θὰ σέ βοηθήσῃ διὰ νὰ τελειοποιηθῆς. Ξεύρεις τί ἔλεγεν ὁ πάππος μας πάντοτε ;

— Τί ἔλεγε.

— Ὅτι τὰς νέας κόρας τὰς καταστρέφουν ἡ φιλενάδες.

— Κατὰ τὰς φίλας . . .

— Ὅπωςδὴποτε ἡ καταστροφή ἡ πρώτη ἀπὸ κεί ἔρχεται. Ἀκριβῶς διότι ἡ μήτηρ, ἀμέριμος, δὲν λαμβάνει ποτὲ προφυλάξεις.

— Μὲ τὰ σωστά σου τὰ λὲς αὐτά ;

— Μοῦ φαίνεται. Λοιπὸν σ' ἔλεγα διὰ τὴν σύγκρισιν. Ἡ φίλη θὰ σοῦ δεικνύῃ ἓνα τσιμπιτόνι. — Γιὰ δὲς, Ἐλευθερία, δέσιμο γραβάτας !

— Εἶδες αὐτὸν πῶς χαιρετᾷ ; — Βλέπεις αὐτὸς τί ιδιότροπα κτενίζεται ; . . . ὅλοι τώρα κόπτουν τὰ μαλλιά αἰ la broche, αὐτὸς ὁμως ξεύρει τί ἀξίζουσι τὰ σγουρά καστανὰ μαλλιά του καὶ τ' ἀφίνει μακριά. — Δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα πῶς εἶνε μὸδα τὰ κόκκινα γάντια ; Βλέπεις ; τὰ φορεῖ καὶ ὁ τὰδε ποῦ εἶνε αἰ quatre epingles πάντοτε.

— Ν' ἀκούσης αὐτὸν νὰ τραγουδῇ καὶ τὸ φίλο του νὰ παίζῃ κιθάρα, εἶνε τρέλλα. — Ἀνέγνωσα αὐτοῦ τοῦ μικροῦ κάτι ἐπιστολάς . . . ἄχ, νὰ τὰς ἀνεγνώσκεις . . . Ἐλευθερία μου, τί ἀβρότης αἰσθημάτων ! τί εὐρύτης ἰδεῶν . . . τί ὕψος, τί βάθος . . .

— Αὐτά, τὰ λέγει ἡ Νίκη, ἐπειδὴ ἔχει ἀνεγνωρισμένο λεπτὸ γούστο· αὐτὸ λοιπὸν εἶνε ἡ ἐπικίνδυνος σύγκρισις ; . . . χὰ-χὰ-χὰ . . .

— Μάλιστα. Διότι σὺ εἰς ἐκάστην παρατήρησιν τοῦ λεπτοῦ γούστου, θὰ κλείης τὰ μάτια σου καὶ θὰ συγκρίνης τὸν Ἀγησίλαον, θὰ λέγῃς δὲ μὲ ἀπογοήτευσιν· — Ἡ Νίκη διὰ ν' ἀρέσῃ αὐτὸ τὸ κτένισμα θὰ εἶνε τὸ τελειότερον . . . γιατί νὰ μὴ κτενίζεται ἔτσι. — Γιατί δὲν φορεῖ κόκκινα γάντια . . . Ἄρά γε τραγωδεῖ καλὰ ὅπως ὁ . . . δὲν βαρύνεσαι προχθὲς ἔλεγε ὅτι τὸν ἀποκοιμίζει ἡ μουσικὴ. Τὸ ὕψος του ἄρά γε, εἶνε καλόν . . . δὲν πιστεύω . . . τοῦ ἀπήγγειλα ἓνα ποίημα τοῦ Λαμαρτίνου καὶ μοῦ εἶπε πῶς τοῦ ἀρέσουν μόνον τὰ κλέρτικα. Φαντάζομαι τί ἐπιστολάς θὰ γράφῃ ! Τότε θ' ἀρχίσῃς κατόπι τῆς ἀσυνειδήτου, ἀλλ' ἐπικινδύνου ταύτης ἐργασίας, νὰ νομίζῃς τὸν ἑαυτὸν σου θῦμα καὶ τοὺς γονεῖς σου δημίους, θὰ προσπαθήσῃς δὲ νὰ σωθῆς ἀπὸ τὴν θυσίαν αὐτήν. Θὰ τὸ κατορθώσῃς . . . ἀλλὰ κατόπι πολλῶν ἐτῶν θὰ ἔλθῃ ἡ πείρα καὶ ἡ μετάνοια. Σιγά, πολὺ σιγά θὰ καταρασθῆς τὸ λεπτὸ

γούστο τῆς φίλης σου, ἀλλὰ θὰ εἶνε ἄργα.

Ἡ Ἐλευθερία ἐκίνησε μὲ δυσπιστίαν τὴν ξανθὴν κεφαλήν της καὶ ἐπέμεινε εἰς τὴν διετίαν της.

Οἱ γονεῖς εἶπον τὴν ἀπάντησιν τῆς κόρης πρὸς τὴν μητέρα τοῦ κ. Ἀγησίλαου καὶ αὐτὸς ἀπήντησε διὰ τῆς μητρὸς του ὅτι δέχεται.

*

Ἡ Ἐλευθερία ἐφόρесе μακρὰν ἐσθῆτα καὶ ὁ ξανθὸς πολὺ μακρὸς πλοκαμὸς της ἔγεινε τῶρα ἀγγλικὴ κτενησιά, διαπερασμένη μὲ μίαν περόνην ἔχουσαν σχῆμα τόξου.

Ἡ ὄσφύς της ἐκίνει τὴν γενικὴν περιέργειαν καὶ πολλοὶ νέοι ἐβεβαίουν ὅτι ἔχωροῦσε μέσα εἰς τὰ δέκα δάκτυλα.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν σᾶς τὴν συνιστῶ καὶ πάλιν κατοπτρίζεται μὲ αὐταρέσειαν πρὸ τοῦ κατόπτρου τοῦ ἱματιοφυλακίου της.

Χαμογελᾷ· τόσῳ ὠραία εἶνε μὲ τὸ ῥόδον ἐκεῖνο ἐπὶ τῆς χρυσῆς κόμης της καὶ τὴν λευκὴν μεταξίνην ἐσθῆτα, τὴν μακράν. Ἡ ὄσφύς της περιβαλλομένη ὑπὸ λεπτοτάτου μεταξίνου ὑφάσματος, τὸ ὁποῖον κυματίζει εἰς τὰ ὄπισθεν, πράγματι εἶνε σπανία.

Οἱ ἱατροὶ θὰ τὴν ἀπεκάλουν παραμεμορφωμένην . . . ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἐσκέπτετο τοὺς ἱατροὺς, ἐσκέπτετο τὴν κυρίαν Ἀλήθη, ἐκείνην τὴν ὠραίαν ἥτις ὁμως ἦτο πολὺ εὐτραφῆς καὶ δὲν κατώρθωσε ποτὲ νὰ ἀποκτήσῃ λεπτὴν μέσην. — Ἄν τὴν ἐβλέπατε γυμνήν ! τὸ σῶμά της ἦτο καταμέλανο ἀπὸ τὴν πίεσιν τοῦ στηθοδέσμου, ἐλειποθύμει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὰς φαιδράς συναθροίσεις, εἰς τὰς ἀγροτικὰς πανηγύρεις καὶ ὁ ἱατρός της ἔδιδε φάρμακα ἐναντίον τῶν λειποθυμιῶν καὶ διέταπτεν ἀλλαγὰς κλίματος· ποτὲ ὁμως δὲν ἐτόλμησεν ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, νὰ ὁμιλήσῃ περὶ στηθοδέσμου. Δὲν τὸ ἐσυλλογίσθη ἄρα γε ἡ ἐγνώριζεν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι δὲν θὰ τὸν ἤκουον καὶ ὅτι θὰ προσεβάλλετο ἂν τὴν ἔλεγε κανεὶς ὅτι σφίγγεται πολὺ ;

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ Ἐλευθερία κατώρθωνε νὰ μὴ λειποθυμῇ μὲ ἐκείνην τὴν ὑπερφυσικὴν ἢ ἀφύσικην μέσην.

Οἱ ὦμοι τοῦ περικουρίου της ὑψηλοὶ κατὰ τὸν συρμόν, τὴν δεικνύουσιν ἀκόμη ὑψηλοτέραν καὶ ὁ λαιμὸς της ὅστις εἶνε ὀλίγον ἀνοιχτός καὶ φαίνεται ἔν καταλευκον τετραγώνων λευκοπορφύρου σαρκός, εἶναι λαιμὸς ἀγάλματος.

Δὲν φέρει βαρῦτιμον περιδέριον, ἀλλ' ἡ φύσις ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ λακίσκου τοῦ λαιμοῦ ἓνα φακόν, ὅστις δεικνύει διὰ τῆς ἀντιθέσεως ἀκόμη περισσότερο τὴν λευκότητα τῆς σαρκός.

Διάδημα οὐλῆς χρυσῆς κόμης, ἔστεφε τὸ κατάλευκον μέτωπόν της καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της οἱ κυανοὶ ὡς οὐρανός, ἀπήστραπτον ἐκ τῆς εὐτυχίας.

Ἐκαμε δύο τρία βήματα, τὸ βλέμμα πάντοτε στηρίζουσα ἐπὶ τοῦ κατόπτρου τοῦ ἱματιοφυλακίου καὶ ἐνῶ ἐβάδιζεν ἔβλεπε τὰς κυανᾶς ταινίας τὰς πλατείας καὶ ἐκ λεπτοτάτου ὕψους, νὰ κυματίζωσιν ἐπιχαρίτως ὡς νέφη καὶ ἡ ἰδία ἐντὸς λευκοῦ νέφους, διηρωτάτο ἂν δὲν ἦτο προωρισμένη διὰ τὴν ἀναβῆ εἰς τὸν οὐρανόν.

Τὸ ῥιπίδιόν της, ἐκ πτίλων λευκῶν, συνηνωμένων δι' ἑλεφαντόδοντος λεπτότατα ἐργασμένου, ἦτο ἐρριμένον ἐπὶ ἔδρας πλησίον τοῦ ἐξ ἀγγλικοῦ τριχάπτου μανδυλίου της.

Διὰ πρώτην φοράν ἐπήγαινε στὸ χορό.

Τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸ ἄγνωστον.

Μὲ πόσα χρυσόπτερα ὄνειρα ἐλικνίσθη, ἀναμένουσα τὴν ἡμέραν ταύτην, πόσα ἐφαντάσθη!

Ἀγαπηταὶ ἀναγνώστριαί, θὰ ἐνθυμησθε βέβαια τοὺς ταχεῖς παλμούς καὶ τὰ χρυσᾶ ὄνειρα τῆς εἰσόδου σας εἰς τὸν πρῶτον χορόν.

Πρὸ τῆς ἐξημεμένης φαντασίας διέρχονται ὅλα αἱ καλλοναί, πρὸ τῶν ὁποίων φαίνεσθε μικρὰ ὡς νάνος.

Πρὸ τῶν λαμπόντων ὀφθαλμῶν τῆς Ἐλευθερίας διήλθεν ἡ κυρία Ἀλήθη πρώτη, ὡς καλλονὴ ἀνεγνωρισμένη. Ἄλλ' ἡ ὄσφρς καὶ ἡ ἱστορία τῶν μελανῶν σαρκῶν, τὴν ἔκαμον νὰ μειδιάσῃ.

Κατόπιν ἡ μελαχρινὴ Νίκη, καλλονὴ ἐξαισία, καλλονὴ ἠνωμένη μὲ πνεῦμα καὶ μὲ χάριτα «A la grace plus belle encore que la beauté.»

Ἄλλ' ἐκεῖναι ἦσαν ἤδη γνωσταὶ καὶ ἔπειτα ἡ μία σύζυγος καὶ ἡ ἄλλη αὐτοκράτειρα εἰς τὴν καρδίαν ἐνός attaché πρεσβείας.

Γιὰ πρώτην φοράν θὰ τὴν ἔβλεπαν! Ποίαν ἐντύπωσιν θὰ ἄφινε. Ἡ συγκίνησις ἴσως θὰ τὴν καθίστα ἀδεξίαν.

— Ἄχ, προτιμῶ νὰ μὴν ἴδω! εἶπεν ἐπὶ τέλους μὲ καρδίᾳ ξεχειλισμένη ἀπὸ συγκίνησις . . . προτιμῶ.

Ὁ πατήρ της, τοῦ ὁποίου ἡ κοιλία ἐξήρχετο ὡς ὄρος ἐκ τοῦ φράκου, εἶχεν εἰσέλθει ἡσυχᾶ καὶ ἄμα εἶδε τὴν κόρην του τόσῳ ὠραίαν, τὴν κατεφίλησε καὶ εἶπε μὲ πατρικὴν ὑπερφάνειαν.

— Ὅλαις θὰ τῆς θαμβώσῃς . . . μὰ ὄλαις.

Δευτέρᾳ εἰσῆλθεν ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία τὴν ἐκαμάρωσε καὶ διώρθωσε τὸ ἄνθος τῆς κεφαλῆς της.

Κατόπι εἰσῆλθον αἱ θεαί, αἱ ὁποιαὶ ἀφοῦ τὴν ἐθαύμασαν, ἔδωκαν καὶ τὴν ἰδέαν των.

— Ὅταν θὰ εἰσέλθῃς, συγκίνησις δὲν χρειάζεται! τὸ κεφάλι ὑψηλά.

— Μὲ ὕφος ἀκατανικήτου κατακτητοῦ.

— Ἀερίσου λιγάκι μὲ τὸ ῥιπίδιον.

— Ὅχι ἔτσι, Ἐλευθερία μου, ἡσυχᾶ, ἡσυχᾶ νὰ σείῃς τὸ ῥιπίδιόν σου καὶ νὰ τὸ κρατῆς χαμηλότερα.

— Περιπάτησε δὲ λιγάκι.

— Νὰ χαρῶ ἐγώ, ἀγγελοῦδι! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ συγκεινημένη.

— Ὅλαις θὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακό τους.

— Ξεῦρεις ὅτι ἀπόψε ὁ κ. Ἰωνίδης, ὁ βαθύπλουτος ξένος, θὰ εἶνε εἰς τὴν ἑσπερίδα τῆς κ. Ἀλήθη;

Ἡ μήτηρ ἔκκευε κίνημα ἀπαρσευείας καὶ εἶπε σιγὰ πρὸς τὴν ἀδελφὴν της.

— Μὴ τέτοια λόγια ἔμπρὸς ἄπο παιδί. Πότε ἦλθε . . .

— Θὰ εἶνε ὁκτῶ ἡμέραι.

— Ὅκτῶ ἡμέραι!!! παρτίδα χαμένη. Φαντάζεσαι ὅτι εἰς τὸ διάστημα ὁκτῶ ἡμερῶν ἡ κ. Ἀλήθη δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε στὸ χέρι γιὰ τὴν ἀδελφὴ της . . . ὁκτῶ ἡμέραι εἶνε αὐταί. Στοιχηματίζω πὺς αὐτὴ ἡ ἑσπερίς ἔγεινε πρὸς τιμὴν του.

— Καλὰ λέγεις, δὲν τὸ συλλογίσθηκα.

Ἀϊφνης ἡ κυρία Χαριτωμένου, στραφεῖσα πρὸς τὴν θυγατέρα της ἀφῆκε κραυγὴν.

— Τί τρέχει, Εὐθαλίᾳ μου;

— Αὐτὰ τὰ μαλλιά τὴν δείχνουν μεγάλη. — Εἰρήνη φέρε τὰ ξύλα γιὰ τῆς μπουκιᾶς . . .

— Καλὲ μαμά, μὲ τὰ σωστά σου θὰ ξαναχτενισθῶ τώρα;

— Ὅχι θὰ σ' ἀφήσω νὰ σὲ θαρροῦν εἴκοσι χρόνων.

Λέγουσα ταῦτα ἡ μήτηρ, ἔλυσε τὴν κόμην τῆς θυγατρὸς της, τὴν χρυσῆν, καὶ ἡ Εἰρήνη ἔφερε τὰ ξύλα ἐντὸς ὀλίγου ἡ κόμην ἐκεῖνη μετεμορφώθη εἰς χρυσοῦς κυλίνδρους.

Πράγματι, τοιοῦτοτρόπως ἦτο ὠραιότατῃ ἡ Ἐλευθερία.

Ἐπὶ τέλους αἱ θεαί καὶ ἡ μήτηρ ἔρριψαν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ κατόπτρου καὶ ἐμειδιάσαν εὐροῦσαι ἑαυτὰς ὠραίας, ἐνῶ ἡ Ἐλευθερία εἶχεν ἐκεῖνο τὸ κακιωμένο ὕφος, τὸ ὁποῖον ἔχουν ὅλα τὰ χαϊδευμένα παιδιά.

— Μὴ κατσοῦρες! Ἄμα εἰσέλθῃς νὰ χαμογελάσῃς διὰ νὰ φανοῦν τὰ μαργαριταρένια σου δοντάκια. Ἄκους;

Ἡ Ἐλευθερία ἐμειδιάσεν ἀπὸ τώρα.

— Τ' ἀμάξια, ἡ σέντιαις καὶ ὁ κύριος εἶνε ἔτοιμα, εἶπεν ἡ Εἰρήνη, μὲ φωνὴν ὑπέρρινον.

Μήτηρ καὶ θεαί ἔρριψαν τὸ ἐκ κυανοῦ ἀτλαζίου κατακέντητο sortie de bal ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Ἐλευθερίας καὶ ἐφόρεσαν ἀμειλιχὰ τὰ ἰδικά των.

Ἔθεσαν τὴν μικρὰν μὲ προσοχὴν ἐντὸς τοῦ φορείου, ἐξαπλοῦσαι τὴν ἐσθῆτά της διὰ νὰ μὴ συμπτυχθῇ καὶ ἀφοῦ ἔκλεισαν τὴν θύραν του, εἰσῆλθον καὶ ἐκεῖναι εἰς τὰ δι' αὐτὰς προωρισμένα.

Πράγματι ἡ Ἐλευθερία διήγειρε ψίθυρον θαυμασμοῦ. Ἐχαιρέτισε μὲ τόσῃν χάριτι τὴν οἰκοδέσποιαν, ἥτις ὀρθία ὑπεδέχετο, καὶ τόσῳ ἀνεπιτήδευτον ἦτο τὸ βᾶδισμά της, ὥστε ἡ μήτηρ της, ὡς στρατηγὸς βλέπων ἐπιτυχάνον τὸ πολεμικὸν σχέδιόν του, τὴν συνεχάρη ἐγκαρδίως.

Αἱ θεῖαι μακρόθεν τὴν ἐκαμάροναν καὶ ἡ μία διηγείτο μὲ βεβαιότητα εἰς τοὺς γείτονάς της, ὅτι ὁ κ. Ἰωνίδης θὰ πάρῃ τὴν ἀδελφὴν τῆς κ. Ἀλήθῃ καὶ ὅτι πρὸς τιμὴν του δίδεται αὐτὴ ἡ ἑσπερίς.

Μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα τὸ πρᾶγμα ἐκυκλοφόρησεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης καὶ μία κυρία συνεχάρη τὴν γραΐαν μητέρα τῆς κ. Ἀλήθῃ, ἣτις οὕσα κωφὴ ἐμειδίασε μόνον καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν . . . ὥστε ἡ κυρία ἐνόμισεν ὅτι τὸ συνοικέσιον αὐτὸ ἀπεφασίσθη πλέον.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ἡ Νίκη, σστηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀναζητήσασα τὴν Ἐλευθερίαν, ἐκάθισε πλησίον της.

Οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ της ἀπήστραπτον καὶ ἡ λευκὴ ἐπιδερμὶς της ἐφαίνετο λευκοτέρα ὡς ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς ἐνδυμασίας της.

— Πῶς ντρέπομαι, Νίκη μου, ἔλεγεν ἡ Ἐλευθερία.

— Θάρρος! Τώρα θὰ ἰδῆς τὸν δικό μου. Νὰ μοὺ πῆς ἂν σοῦ ἀρέσῃ, καί. Ἐμαθες τὰ νέα; Ἡ ἀδελφὴ τῆς κ. Ἀλήθῃ ἐκεῖνη ἡ καρακάξα, ὁ κόρακας θὰ πάρῃ τὸν κ. Ἰωνίδη.

Ἡ μήτηρ τῆς Ἐλευθερίας στραφεῖσα εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφὴν της:

— Δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα! καλὰ τὸ ὑπέθεσα.

Καὶ κατόπιν ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Νίκην ἠρώτησε:

— Ποῖος σέ τὰ εἶπε, Νίκη μου;

— Πῆγα στὸ κομμωτήριον νὰ διορθώσω τὰ μαλλιά μου καὶ ἡ κυρία Λαγκάδῃ κατέβη καὶ ἐκεῖνη εἰς τὸ κομμωτήριον διὰ νὰ τῆς ράψουν τὸ φόρεμά της . . . κάποιος τὴν ἐπάτησε καὶ τὴ ζούλησε.

— Χά, χά, χά. Πάντα τὰ παθαίνει.

— Ἐκεῖνη λοιπὸν τὸ εἶπε.

— Τυχηραὶς αὐταῖς ὄλαις τους.

— Δὲν βαρύνεσθε; δὲν ὑπάρχει τύχη; αὐταὶ διαθέτουν μέσα ἄθλια πολλά . . .

— Μάγια φαίνεται.

— Ὁ κύριος Ἰωνίδης! εἶπεν ἡ φωνὴ τοῦ ὑπηρετοῦ.

Ὅλα τὰ δίοπτρα ἐστράφησαν πρὸς τὸν ζᾶ-πλουτον νέον.

Ἦτο μικροῦ ἀναστήματος, μελάγχρους, εὐφροῦς φυσιογνωμίας, νευρικός ὀλίγον, συσπῶν τὰς ὀφρῦς διὰ νευρικῆς κινήσεως καὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στήθος.

Αἱ μητέρες διώρθωσαν τὰς πτυχὰς τῶν ἐσθῆτων τῶν θυγατέρων των καὶ τὰς ἔδωκαν ὀλίγας συμβουλὰς.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς κ. Ἀλήθῃ πράγματι δὲν ἦτο ὠραία, ἀντίθεσις τελεία πρὸς τὴν χαριτόδωρον ἀδελφὴν της. Εἶχεν ὀδόντας μικροὺς καὶ μαῦρους, οἵτινες ὅταν ἐμειδία ἐφαίνοντο ὡς σπῆλαι

ἑρεπίου. Ἡ ῥίς της ἦτο μακρὰ καὶ εὐσαρκος πρὸς τὰ κάτω, τὰ χεῖλη της μελανὰ. Τὸ ἀνάστημά της ὑψηλὸν καὶ κυρτόν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της τόσῳ ὠραίου κυανοῦ χρώματος, τόσῳ γλυκείας ἐκφράσεως, ὥστε ἐληθμονεῖ τις τὴν δυσμορφίαν τῶν λοιπῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου. Δὲν ἦτο ἀπὸ τὰς δυσμόρφους ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι προσπαθοῦν νὰ ἀρέσουν. Ἦτο σοβαρά, φέρουσα ἀξιοπρεπῶς καὶ τὸ ἀπλοῦν ἐνδυμά της καὶ τὴν δυσμορφίαν της.

Εἶχεν ὅπως ἔλεγον ὠραίαν φωνήν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν συγκατετέθη νὰ ψάλλῃ εἰς τὰς ἑσπερίδας τῆς ἀδελφῆς της.

Αὐτὴν τὴν νέαν ἐμνήστευσαν αἱ κακαὶ γλῶσσαι μετὰ τοῦ κ. Ἰωνίδου. Μετὰ τὴν εἴσοδον δὲ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ νεαροῦ ζαπλοῦτου, κατεσκόπευον τὴν Ἀλεξάνδραν ὄλαι διὰ νὰ συλλάβωσιν ἐπ' αὐτοφῶρῳ τὴν συγκίνησίν της καὶ τὴν ταραχὴν της.

Ἐκεῖνη ἐκάθητο αἰδήμων καὶ συνεσταλμένη ὡς ἄλλοτε βεβαία ὅτι ὠμίλουν πολὺ διὰ τὴν δυσμορφίαν της, δὲν ἤθελε νὰ πλησιάσῃ οὐδεμίαν.

Ἐνίοτε ἡ ἀδελφὴ της διήρχετο καὶ τῇ ἔριπτε βλέμμα πλήρες στοργῆς καὶ μειδίαμα προστατευτικόν. Ἡ ὠραία γυνὴ ἐφαίνετο ζητούσα συγγνώμην, διότι ἐπλάσθη τοιαύτη.

[Ἐπεται συνέχεια] ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀθηναϊκὴ ἠχώ

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν τὴν Ἐκθεσιν τοῦ κ. Αἰγινήτου περὶ τῶν ἐν τῷ Ἀστεροσκοπεῖῳ ἐργασιῶν κατὰ τὸ ἔτος 1891—92. Διὰ ταύτης τὸ Ἀστεροσκοπεῖον παρίσταται ὡς ἐν τῶν λαμπροτέρων σημείων τῆς βελτιώσεως, τὴν ὁποίαν ἐκλήθησαν νὰ συντελέσωσιν οἱ νέοι εὐέλπιδες, ἀντικαθιστῶντες βαθμηδὸν τοὺς παλαιούς. Μία καὶ μόνη ἐπίσκεψις εἰς αὐτὸ ἀρκεῖ νὰ μᾶς πείσῃ. Καθαριότης καὶ τάξις παντοῦ, ἀπὸ τοῦ κήπου, ὁ ὁποῖος φυτεύεται καὶ περιφράσσεται, μέχρι τοῦ ἐντὸς τοῦ θόλου ἰσημερινοῦ τηλεσκοπίου, τοῦ δωρηθέντος ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωνίδου καὶ λειτουργοῦντος κανονικώτατα. Τὸ παλαιὸν τοιοῦτον τὸ βλέπει τις ἐν ἀπομαχίᾳ προσωρινῇ παρὰ τὴν εἴσοδον, ἕως οὔ ἔτοιμασθῇ θέσις καὶ δι' αὐτό. Τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ εὐρύ, φωτεινόν, κομψόν, μὲ βιβλιοθήκας, μὲ ὄργανα, μὲ χάρτας, μὲ εἰκόνας καὶ μὲ ἀναγνωστήριον πλουτισμένον διὰ τῶν καλλίστων ἀστρονομικῶν καὶ μετεωρολογικῶν περιοδικῶν. Καὶ τὰ ἄλλα γραφεῖα, ὅπου ἐργάζονται οἱ βοηθοί, ἐν τάξει. Ἐκεῖθεν ἀκούεται μονότονος καὶ παρατεταγμένος ὁ κρότος τοῦ τηλεγραφικοῦ ἀποδέκτου. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον λαμβάνει τώρα ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα τηλεγραφήματα καθεκάστην, συνδεσμένον διὰ τῶν κυριωτέρων μετεωρολογικῶν σταθμῶν καὶ ἐνήμερον οὕτω πάντοτε τῆς ὅλης εὐρωπαϊκῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως. Τὸ φωτογραφικὸν ἐργαστήριον — πᾶς ἀστρονόμος